

יצחק מפא"י לא ישקר

שמעתי שיש פועלים בארץ. למדתי על זה בבית-הספר. ידידים גם סיפרו לי שפעם הם ראו פועל אחד. אני לא ראיתי פועל מעולם. הייתי קטנה. לכן הלכתי לוועידת מפלגת פועלי ארץ-ישראל, לחפש פועלים.

לא היה לי מושג איך צריך להיראות פועל. האם יש לו ראש על הכתפיים? עם שפם? נע"ליים? נשוי? לא מצאתי.

ביקשתי מחברת-הכנסת יוסף פישר ש"עזור לי למצוא פועל. הוא סקר את ההמונים שמילאו את המיוזון. הוא סקר את נחום רו. אלקנה גלי, מטלון וכל האחרים, וחזר באכזבה להביט על עצמו. "אוקיי, או אני הייתי פעם נגר", הוא אמר ניכנע. "אבל אל תצטטי אותי". לאנשים מסויימים יש שיערון גדלות. אבל אני כן מצטטת אותו. פעם הייתי תמימה, ולא הייתי מצטטת כשהיו מבקשים ממני לא לצטט. כך רכשתי לי מחנה אויבים. היום אני חכמה. אני יודעת שאם הח"כ בן-ישראל אומר לא לצטט, סימן שכן לצטט.

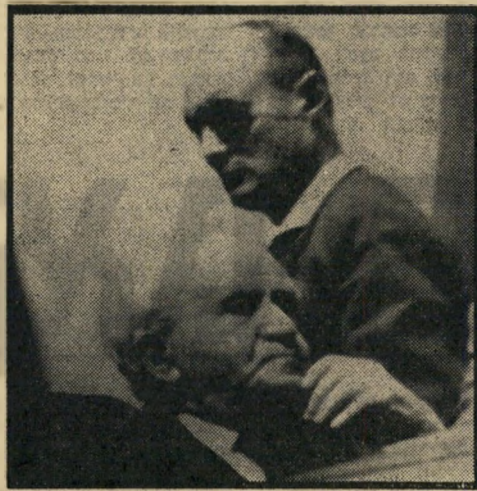
המשכתי לחפש פועלים. יצאתי לרחבת היכל התרבות ומצאתי את המכוננית הכי יפות בעולם. מצאתי דגלים אדומים, עניבות אדומות, גרביים אדומים, עיניים אדומות, אבל שום פועל לא. ופתאום, כן, פתאום, ראיתי אותו. הוא גישען על הדלפק. הוא היה גבר צעיר, חליפה מודל אחרון, עניבה צרה וקוקטיה, ונעלי אלביס. עייניו היו תקועות אי-שם, כאילו באמת היו מרויכות בכבוד-אמת-חובה-מצפון-זכות-מוסרית-וס' כנות-מבית-ומחוץ, שבקצו בצרורות מהרמקול, שהעבירים ישר מהאולם. הייתי בטוחה שהוא-הוא הפועל הניכסף ושהוא רק מתחפש לכבוד המעמד.

"תסלח לי, אולי אתה במקרה פועל?"
"לא", השיב נפגע, "אני חבר מפא"י".
ביקשתי סליחה על הטעות. ואחר-כך עשינו סיבוב משגע בדיונגוף במכוננית הקונסול שלו. מודל 65, ודיברנו על החיים וצעירי מפא"י. הוא אמר שהוא בעד הצעירים, כי הוא צעיר. הוא בן 26, ציר מפא"י מחזור, רפי אלדור שמו. הוא הגיובר. ואני האמנתי שהוא מהפרולטריון! ואז ראיתי עוד איש קטן, שהסתובב עם מגש בין החליפות המגוהצות. הוא היה מגישה-התה של הוועידה. היה בו דמיון מדהים לבן-אדם. אבל יחד עם זאת הוא נראה שונה כל כך מה אנשים שהיו סביב. אחר-כך הבנתי למה. הוא היה פועל הפועל היחידי בכל הוועידה. אבל הוא לא היה חבר מפא"י. הוא היה חבר חרות. בפגזיה טייל השני-בית, כאילו הוא היה שוין בית. צייר-פורטרטים עשה מאנשים קאריקטור רות, והם שילמו לו שתי לירות על כל חתיכה. צירים אמרו לי לשים לב לדראמתיים שב-אוורה. למתח. ושהגיבורים עייפים אך דרוכים. שבעים אוכלים ושותים, שותים ואוכלים. גלי צירי מפא"י שטפו את המיוזון, וכמעט הטביעו אותו. אליעזר ברגמן, מנהל המזון, אמר בבכי מר: "ככה זה נמשך כל יום. אנחנו 18 שעות על הרגליים. עוד יום אחד - נתמוטט".

"מבחינה עסקית", הסביר עובד מזונן, "זה הקונצרט הטוב ביותר שהיה לנו. ההפסקה נמ' שכת בלי הפסקה, כשהקונצרט נמשך באולם". הפועלים במזונן לא האמינו שבני-אדם יכר' לים לאכול כל-כך הרבה. אבל צירים הם לא בני-אדם. הם צירים. 7000 סנדוויצ'ים. 3000 כוסות קפה. 4000 מציצים. 5000 תה. 10 קוניאק. בכל פינה דרכו לי על הרגל אנשים מאושרים, ששתו קפה עם סוכריות ואנשים עוד יותר מאושרים, ששתו קפה עם סוכר. אלקנה גלי ממש

רד הבטחון נינענע בעצב את ראשו: "לא, לא". הוא נאנת, והמשיך בקול מלא יגון, "הם אינם מאושרים כמו שהם נראים. לפניך, גברתי, עומדים אנשים שסועים ואומללים. אני שים עם לב פצוע. הפעם איכפת להם הכל". הבנתי. זוהי הסיבה שהם אוכלים כל-כך הרבה. אנשים אומללים אוכלים הרבה. זה ידוע. בפינה אחת סיפר נחום רו בדיחות. בפינה שנייה סיפרו בדיחות על נחום רו. הן היו יותר טובות. והנה, חולפת יעל דיין. כולם פתאים הול' כים בכיוון שלה ואומרים: "שלום יעל, מה את עושה כאן?" והיא עונה לכל אחד: "שלום. מתעניינת". והנה האבא של יעל דיין. איך קוראים לו? "בואי הביתה", הוא אומר לה. "מ' מילא הפסדנו". ושם בצד עומד טדי, ומרגיע את ביל בלייר הנרגש, מהניו-יורק טיימס, שאין מה להתרגש. הנה הוא, טדי, לא מתרגש, הוא מכיר את הדברים האלה בעל-פה. וגם הלילה נותר על שינה - לחינם. לא יהיה פייט.

פתאום רצים אנשים. רצים כאילו בא טיפון, או שריפה. אני רוצה להימלט מהזרם, אבל הי' זרם גורף אותי בכוח ואני רצה ריצת אמוק עם כל האנשים שמכריחים אותי לרוץ. מה קרה? זה מה שקרה: חגי אשד מחלק אוטוגרפים. ח'כים, צירים מעריי-שדה-ופיתוח מנפנים מולו בהזמנות הלבנות לוועידה, בחתיכות קרועות של דבר ובתמונות שצולם לוועידה צילם עוד אתמול. "חגי, תחתום לי כאן!" אני שומעת קריאות. אחר-כך אמר לי חגי אשד, בנאקה: "כן, קשה להיות גיבור לאומי". מאז שזה קרה לו,

הגיבורים עייפים

אין לו חיים פרטיים, הוא אומר. כשהוא יוצא לרחוב, זה אסון. אנשים, שאין לו מושג מי הם, חוצים למענו את הכביש כדי ללחוץ את ידו ולשאול "מה נשמע, חגי?" כשהוא נכנס למסע' דה, כולם קמים ומבקשים שימסור ד"ש לזקן. בבתי-קפה משתתקים ושותים בצמא את דבריו. שואלים אותו ברצינות ובדאגה: "מה יהיה, חגי?" אומרים לו: "אתה נכנסת להיסטוריה". במיסדרון הקרוב לבמה מטיל לו גוברין, ש' כבר מזמן ניכנס להיסטוריה. אט-אט צועד הוא. עם ידיים שלובות מאחור, וראש זקוף ומתוח. הוא מבטי בתיקרה, אבל אינו מבטי לצדדים. אסור לו. הוא איש חשוב. הוא שר בישראל. על ספסל בצד גרנן דויד הכהן על גליון ה-גאום שלו, ועורך תיקונים אחרונים, לפני שה-כתבנית תמסור אותו לעיתונות. גוברין, ממרוי מי האולימפוס, אומר לו בליגלוג הנשמע לעצ' מו חביב: "תתבייש לך, דויד הכהן, לתקן את הגאום שלך אחרי שכבר הקראת אותו!" דויד הכהן מרים את הראש ככעס אמיתי. איפה חוש-ההומור שלו? "שמע, גוברין, תפסיק לבלבל לי את המוח. שוואנץ". לדויד הכהן יש תמיד הברקות גאונות. הוא המציא את המילה "סמארקאטש" בכנסת.

בסוף הגיע הרגע הגדול. ההצבעה. על זה כתב למחרת דבר: "בקומה זקופה צעדו החברים ל-'קלפי'. בן-גוריון ירד הראשון מהקומה השנייה. שם היתה הקלפי. הוא התישב במזונן ליד חגי אשד. גם פולה. הם שתו תה חם עם לימון. בן-גוריון היה אדום בפנים, ופולה שאלה את שר מר-הראש של בעלה מי זאת הבחורה עם התס' רוקת הזאת שעומדת שם. שומר-הראש אמר ש' זאת עיתונאית. עיתונאית? עם תסרוקת כזאת? לא יכול להיות!" קבעה פולה.

מעגל חי של חברי-המפלגה הקיף את השול-חן הקטן והביט במחזה האינטימי בהערצה. בן-גוריון נראה קטן כל-כך. הוא היה עייף ועצם לדקה ארוכה את העיניים. האנשים סביב כיבדו את הדומיה. רק איש אחד מאשדוד, אברהם הדר, לא יכול היה להתאפק. הוא פרץ את הי' שורה וזעק בלהט האמונה למנהיג היושב כאן לפניו, ושותה תה חם עם לימון: "בן-גוריון! כשישבת בוועידה, חיברתי למענך חרוזים!"

המנהיג בליקש לשמוע והאיש מאשדוד חזקף, כיצעק בגרון, הצמיד את הידיים לצדדים, הביט ישר על בן-גוריון ודיקלם בקול רם: "נצעד נא בעוז / בגאון ובאון / יחד איתך / החבר בן-גוריון".

"יפה מאוד, יפה מאוד", צחק בן-גוריון. פולה חייכה. ופרס. שהגיע המקום, שאל: "ואתה יודע מי זה? הוא כוח רציני מאשדוד?" "אם כך", העיר בן-גוריון, "עלינו לחבר מייד חרוז על אשדוד".

"חיברתי כבר! חיברתי כבר!" ציווחח האיש מאשדוד בהתרגשות, "חיברתי בזה הרגע!" "נשמע", ציווח חוקן.

"טוב מאוד / לחיות באשדוד", דיקלם האיש בגאווה. "יפה מאוד", אמר בן-גוריון. "אבל זה קצר מדי. אני הייתי מוסיף: טוב מאוד / לחיות ב-אשדוד / ומשם להמשיך לנדוד".

פרס, איש המעשה ואיש המיעוט המכריע, רצה ללכת הביתה, והוא סיכם את המושב: "החרוז החרים / בכיסו אין זווים".

ואז צעק איש ממרחבי האולם: "ניצחנו, ני-צחנו!" "מי ניצח?" שאלו אותו. "אנחנו!" "מי זה אנחנו?" "הרוב!"

כולם צחקו. כי ההצבעה רק התחילה. בן-גוריון הלך לישון.

באחת בלילה סיפרו שבן-גוריון קיבל 41 אחוזים. צעירי מפא"י התחבקו והתנשקו וצעקו לשמיים: "ניצחנו, ניצחנו!" לי הם הסבירו כי כל הכוונה לא היתה להשיג רוב, כי אם מיעוט גדול. לקחו אותי, יחד עם עשרות מכונניות מל-אות, לבשר לזקן את הבשורה.

שורת המכונניות טסה לכיוון קק"ל, וחגי אשד אמר: "איזה יום יפה נהיה פתאום! קודם הייתי כל כך מדוכא!"

כולם צחקו לאיד המנצחים, ואמרו: "עכשיו תהיה להם תקופה משעממת ואפורה כמו נמיר בעצמו. לא תהינה להם עוד ההברקות הגאונות של בן-גוריון. זו הנקמה שלנו במעריצי אשכול".

השוטר עמד לפני הבית החשוך של המנהיג, וסירב להעיר את בן-גוריון. השכנים יצאו ב-פיג'מות עם פסים למירפסות. צעירי מפא"י הת-ליטו שהם מוכרחים לרמוז לביג'י שהם כאן.

נחום רו פתח הראשון בשירה אדירה: דויד מלך ישראל, חי חי וקיים! בבית ראשון הוא היה סולו, אחר-כך הצטרפו אליו כולם לשירה אחידה, כשעיניהם נשואות בתפילה השמיימה - לחלון חדר-השינה של ביג'י.

אחר-כך שרו דויד מלך ישראל במנגינה הי' שנייה. ואחר-כך הנה מה טוב ומה נעים בשתי המנגינות. שום אור לא נדלק בחדר-השינה.

היתה שם סטודנטית מהפכנית אחת, שפרצה בקול צוחה אדירה בשיר: הגביע הוא שלנו, הגביע הוא שלנו, של צעירי מפא"י. הכל הצ' טרפו אליה בהתלהבות. האוונגים כאבו לי. הס' תובכתי. ח"כ גדעון בן-ישראל עמד מאחורי ר' שר ישר לתוך אוזני הימנית: הגביע הוא שלנו.

היה חושך. השוטר כעס: "אתם עושים כאן מהומות באמצע הלילה!" "עוד שיר אחד ונסתלק!" התחנן נחום רו. השיר הבא היה: ארבעים ואחד מי יודע, אר-בעים ואחד אני יודע! רמו דק ל-41 האחוזים. במנגינה של חד גדיא, ועוד לפני שהסתיים הי' שיר החליט מישוה גיבור לסדר את השוטר והתחיל באמצע בשיר נוסף: הבו שירה ונשירה. וראה זה פלא. אור נגוהות רוח לפתע מחלון חדר-השינה. השירה פסקה. דומיית אלוהים שר' רה בקק"ל. כולנו המתנו חרדים למטה - לחלון שייפתח למעלה, ולמנהיג בפיג'מה שיעטיר עלינו מברכתו. "אם הוא יצא בפיג'מה, הוא יתקרר. אסור לו עכשיו להצטנן. צריך לצעוק לו שילבש חלוק!" דאגו הצעירים בקול אימהי. אבל בן-גוריון לא הצטנן עכשיו, ולא יצא בפיג'מה. הוא לא יצא בכלל. הוא הודיע בטלפון הפנימי לשוטר שיפסיקו להפריע לו לישון. ש' כולם ילכו הביתה, כי הוא רוצה לישון.

וכך אמרו שוב כן לזקן, והלכו הביתה לישון.